

Erkan Arslan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

29.9.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Erkan Arslan (03-02-1975 ~)

2 şubat 1975 tarihinde Balıkesir'in Gönen ilçesinde doğdum.İlk öğretimimi değişik okullar da bitirdim.Orta öğretimimi İmam Hatip Lisesi ve lise öğretimimi de Teknik ve Endüstri Meslek Lisesinde bitirdim.Şu anda yaşadığım Gönen ilçesinde hayatımı devam ettirmekteyim.

Eserleri:

Mevcut bir şiir kitabım yok.Fakat bir kitap hazırlığı içindeyim.
60 aşkın şiirim, yazdığım ve yazmak ta olduğum hikayelerim var.

Akıl

İçinde meçhul ziyalar dolu çanak.
Vcdansız gonk sesinde sukutu besle.
İmece bir fısıltı gider yalnayak.
Garezli haylaz vaktin içinde işle...

Kulağımda ki akis,göğsümde ki his,
Çığlık sükutun nabzı hırlayan beste.
Çerçeveye takılan görüntü lüküs,
Dimağımda gardiyan bekler kodeste...

Kasım 1997

Erkan Arslan

Akıl Tahtası

Şiir şairin dilindeyken hikaye bulur.
Şair ne dert dinler ne dert dilenmez.
Bu günün döndüğü an şiirlik bir zamandır.
Şiir yüreklerden dökülür serviliklerle...

Mahzenini doldurur,zamanlık ve mekanlık.
Çiğ da nesi gibidir,ben yaşarım dünyayı.
Her açan gül,herdoğan gün,hep ben varım çiçek.
Efendim! Başımda taşırım bütün dünyayı...

Hangi halimle başbaşa kalsam halim benim.
Ben varsam vardır dünya,içinde uyanmalar.
Hangi yüze baksam,hangi suratta ben varım.
Hey yer yüzü! En güzel elbisen bendemidir...

Cevheri işler toprak,fidede cevher verir.
hey miskin kendini devasa gören cüce.
İşlenen cevher olur,o cevher benim delir.
Yazdın mı akıl tahtasına bütün dünyayı...

Mart 1998

Erkan Arslan

Bir Başka Bahar 1

Serin hafiften bir rüzgar esiyordu.
Vakitse temaşa kayboldu sanılan.
Gelen gül mevsimi değilim diyordu.
Ve soldu güller,garip bir endam bulan...

Bir şehrin inadı vardı,esmer günde.
Bakışlarımda goncalaşan gün müdür?
Bir güzelin ve en güzelin de ötesinde.
Bu lale midir,nergis midir,gül müdür?

Kör uzakta neylerin garezi vardı.
Çiçeğin gül yaprağında utancı varken.
Bülbüller dalında figan basar ağılardı.
Dalından kopmuş bir gül yere düşerken...

e
o gül yaprağı şimdi kaldırımlarda.
Ya güller doğuyor ta...çok uzaklarda,
Ve bir gül adresinde kalıyor neden?

Açmak için beklerken bir başka baharı...

Nisan 1998

Erkan Arslan

Bir Başka Bahar 3

Gün yine döndü,aşk ile gün yine döndü.
Günü hüzün ile ateş ile geçirdim.
Bende bu zaman,ilk sabah,son akşam oldu.
Hayattan bir nefes,çaydan bir yudum içtim...

Hayat esnedi,gün gerinerek esnedi.
Yorgun kaldırımlar taze yağmurla doldu.
Derdime dert biçtim bende ki sonbaharı,
Gök damlalarından halatla yere tutundu...

Damlalar sığmadı,havayla yere düştü.
Bir sabah rüzgarı gibi oldum yerimden.
Sığmadım yer yüzüne her taraf doluydu.
Ben bir aşk ile sordum,sonbaharı gülden...

Yüreğimle gelir mevsim,yüreğimle gider.
Yüreğimde taşır beni zümrüdü anka.
Gül kalır,gün kalır,mevsimler kaçır gider.
Sanırım bu sonbahar kafesanesidir...

Kasım 2001

Erkan Arslan

Giderim

Ben giderim gölgem gider,
Gölge durur ben giderim.
Bu yolculuk emri vaki,
Hayat durur ben giderim.

Yazmak benim hayat suyum,
Düşünmek dört öğün aşım.
Sevgi oldukça beraber,
Hayat durur ben giderim.

1995

Erkan Arslan

Göksüz Geceler

Her vakit bu hoş şekliyle doğarken sabah,
Vaktin de ötesinde vakte erer ömrüm.
Bu hoş şeklini seyreder ederim tamah,
Toyluğuna toyluk katar serseri gönlüm.

Gündüzüm kaybolmaya yüz bulduğu andır,
Her vaktin erdiği,her vaktin dayandığı,
Neden batar ızdırabıma ermiş günler,
Ve akşam olur ömrümün öbür yarısı.

Doğar ve batar güneşler her akşam bu an.
Gün daraldı mı,gece sahibini bekler,
Geceden farksızdır odam,kaybolur tavan.
Göksüz geceler beni,sahibime ekler.

Artık ölüm zamanı hale geldim.
Nisan 2000

Erkan Arslan

Mahkum

Aklımı kaybettiğim bir gece vakti,
Yer zemine mihliyim sırtım duvarda.
"Dur bakalım! Kimsin sen,kimlerdensin ki? "
Yüzümde başkası var,kim bu suratta?

Dilimin lafzında meçhul isim gizli,
Sessiz bir"çık"iğreti sesler uzar da.
Gölgen içinde gezinen gölgem içli.
Duvar! Mahkumum burda her halukarda.

Tüken,çizgi çizgi zaman taneleri,
Duvarda çoğalın,benden azalıpta.
İşaret parmağı beni gösterdimi!
Ben çıksam da kalır çizgiler duvarda.

Sayım var,say gardiyan beni duvarda,
Ben mahkumum! Zindanlar dolsun diye mahkum!

Mayıs 1997

Erkan Arslan

Mazlum

Mazlumlar ahalisinin başındaki mazlum,
Yürü insafsız adımlarla durmuş olma ki.
Bu ezbere gidilen yolda çizilen resim,
Hissetsin ensesinde ki hayalet nefesi...

Benim tenimde renksiz varlıklar soluklanır.
Peşim düşe kalka onlarla dengesiz yolda.
Vucudum sudan dev,adımda izimi saklar.
Seyre koyulur sırlı bedenim kavanozda...

Dönmek olmaz eşiğe perçinle zımbalanmış.
Kör bedenlerle ruhların arası işkence.
Çatıdan bedene doğru,aç gökler uzanmış,
Gökte şenlik,yer zeminde şenlik eğlence...

Peşimde ki hayalet kalan ruhumdan kaçsın,
Beni götürsün içi tılsımlı gizliden eve.
Pencerede ki adam bir ruh tülü açsın,
Hayretten hece hece,dökül kelime nağme...

İlk önce kapı tokmağını çevirsin mazlum,
Bir utansın,sonra tıklatsın ahşap kapıyı.
Pencerenin camlarından yükselirken arzum,
Seyre dalsın kapıda peydah hayal yapıyı...

Garip düşlerim,bahçede çiçek gibi açsın,
Hint fakiri çividen zemin mazlum ayakta.
Eski evin yıkık bahçe duvarında mahzun,
Bir çınar ağacı,sabahı bekler ayakta.

Mazlum! Gelirsen ağacın altında bekle...

Kasım 1996

Erkan Arslan

Mezar Taşları

Daldığım uykudan çıkmamak üz re,
Yollar yolculuğa mezar taşları,
Musalla taşından kalkmamak üz re,
Girdim peşinden dipsiz bir kuyuya.

Dolan kefene istemem ben ipek,
Şöyle uğradım gezmektir diye,
Dinleyin komşular siz dinleyin tek,
Dikilin başımda mezar taşları.

Yüzü koyun düşen kimin bu beden?
Neden yüzümde kırışık ki bu yüz?
Kim bu bedenler çevremde çömelen?
Yıkılma üstümden mezar taşları.

Tümsek üstü karanfil ben altında,
Tümseğe dikili tesbih ağacı,
Gölgelik çam ağacı külağ başımda,
Toprağa düşmeyin mezar taşları.

Bu çukuru kazan girmezmi ki hiç?
Beni sırtlayan cemaat gelmezmi?
Dua eden yer beğenmezmi ki hiç?
Son defa bir gelin mezar taşları.

Tenimi kaplayıp bürün kundağa,
Tezce geçse kalmaz nefsim geçesin.
Uzan doğmak için mermer kundağa,
Bu sefer de dikil mezar taşları.

Künyem yazılıdır mezar taşında,
Şapkası başında "hüvel-i baki",
Yanımda yatacak arkadaşımda,
Uzan doğmak için mermer kundağa...

Ağustos 1997

Erkan Arslan

Ölmek

Bedenimden yoksun ruhum, bu gün yolcudur;
Dilim suskun, gözlerim kör, kulağım sağır.
Ey bedensiz ruh! Mekandan zamandan salık.
Artık tek ümidin, Rahmani bir sorgudur.

Dünyevi bedenime ait kal sancılar,
İyiyse ölen, acılar dünyada kalır.
Topraktan bir yerde saklan ölüme tanık.
Yine bir yolculuk var, ölmek bir doğumdur.

Temmuz 1997

Erkan Arslan

Sevda Namına

Günlerin doğup çiçeklerin açtığı gün.
Bendedir yerlerin en güzel gelinliği.
Mevsimler geçiyor hala sen neredesin?
Bensiz sırlarınla saklanırken toprağa.

Ey neredesin,şimdi sen neredesin?
Bu sevgilinin kuruyan dudaklarında.
Aşka dair soruyorum,sen neredesin?
Salınırken dudaklardan en uzaklarda.

Uyan sensizken,bu eski elbise halim.
Saki kızların ablar sunduğu tebside.
O ne biçim bakış,uyanır yalnızlığım.
Hüzün dolarsın,kan çekilir damarlarda.

Bir şeyler anlatır,delirir içimde his.
Zamanın içinde,zaman benim içimde.
Ve onun dikiş tutmaz bakışlarında sis.
Yalnız çocuklar duyar o sesi içimde.

Bensiz taşınırken sırların sen ve toprak.
Tülbentinde yaşlar,gün ağarır giderdi.
Sevda namına bir kuru ümide varmak.
Sahipsiz bir yel bırakan serviliklerdi.

Mayıs 1999

Erkan Arslan

Sokaklar

Evde soluğum odamın duvarlarında.
Ben odamın duvarlarıyla güreşirim.
Döker durur 'içi'sokak ışıklarında,
Bazen ayyaş,bazende sırdaş olur günüm.

Söz geçiremem gazezlik ayaklarıma,
Aynalı dolapta ellerimle rakslasın.
O itin havlaması,sokak başlarında,
Pencere tülünü hafif arala bakın.

Kimi çapraz, kimi düz, umurlarında mı!
Sen gurbet,sıla hasreti çeke dur taşlar.
Kaldırım taşları başlarını sıvazla,
Dün yaşadığını,bugün çizsin sokaklar.

O an çözebilsem taşça lugatlarını,
Lafzımda birikip beşer beşer çoğalır.
Ardı sıra dizilmiş umurlarındamı!
Ufka uzadıkça daralan boş sokaklar.

Yolcu kolacan et bu sokak köşelerini.
Turaların çocukken düştüğü yere sor.
Ansızın geçerken sokak köşelerini.
Hayali diziliver ufkumda sokaklar...

Temmuz 1995

Erkan Arslan